

Con khóc cha và lời cảm ơn quan khách

của DƯƠNG THANH PHONG viết cho con của người bạn tù cải tạo vừa mới qua đời.

Kính thưa các vị quan khách:

-Tăng ni cũng như cư sĩ, Phật tử,

-Các bậc trưởng thượng cũng như thân, bằng, quyến, thuộc của nhà họ Vũ chúng tôi.

Thưa quý vị,

Cha chúng tôi, thân hữu của quí vị, đang nằm kia, im lìm lặng lẽ như ngủ như mê, như tỉnh như thức, nhưng thực ra thân tứ đại đã và đang mất dần sự sống của con người ở cõi ta bà, **thần thức** đang quỵên xung quanh đây đó, mà thương mà nhớ, người vợ thân thương hàng mấy chục năm gắn bó, không lời ong tiếng ve, những đứa con tuy ngỗ nghịch, nhưng không bao giờ phải dùng đến roi vọt, nặng lời rầy la mắng chửi, có lẽ người đang nói lời vĩnh biệt cuối cùng với chúng ta nhưng chúng ta người trần mắt thịt không nghe thấy, nhưng thưa quý vị, chúng ta có thể linh cảm thấy. **Thần thức** ấy sẽ vĩnh biệt chúng ta mà bay bổng trên mấy tầng mây, hay quỵên vào mây ngàn, gió nội để nhập vào **cõi u tịch vĩnh hằng, hư vô bất diệt và muôn đời muôn kiếp, chúng tôi, những đứa con khốn khổ mất cha và cả quý vị cũng không thể gặp lại người được nữa.**

Thưa quý vị,

Đứng trước giờ phút linh thiêng này, lòng chúng tôi không khỏi bồi hồi xúc động, mà cũng không khỏi khôitrởng nhớ đến công ơn của đấng sinh thành mà người đời thường ví “**Công cha như núi Thái Sơn**”

Chúng tôi thiết nghĩ: “công ơn của cha, mà ví với núi Thái Sơn e rằng chưa được hoàn chỉnh, vì núi Thái Sơn tuy to thật, nhưng nó vẫn còn là **hình tướng** mà công ơn của cha do con cái cảm nhận ra là CỐ: to lớn hay nhỏ bé tùy thuộc hoàn cảnh, tâm tư tình cảm của từng người, nhưng nói chung thì, nó thật là vô bờ vô bến, nó vô hình vô tướng, nó mông mênh như biển cả, nó thoang thoảng như mây ngàn, gió nội, đôi khi nó cũng dững mảnh như muôn đạo hùng binh.

Nói đến đây, tôi chợt nhớ đến những năm tháng đen tối nhất trong đời tôi nói riêng, trong đời của cả gia đình tôi nói chung, không có cha tôi bên cạnh.

Đó là những năm tháng cha tôi bị cầm tù mà bọn cộng sản nguy tạo ngôn từ mà gọi là **học tập cải tạo** với tội danh mơ hồ “**ngụy quân**”, thực ra là sĩ quan của Quân Lực Việt Nam Cộng Hoà miền Nam Việt Nam.

Hồi ấy tôi còn quá nhỏ theo mẹ tôi khuân vác túi đồ thăm nuôi qua những đường đồi núi chập trùng, nhấp nhô, nguy hiểm, cố lết đến một trại tù sơ xác, quạnh huu, đơn độc nằm sâu trong rừng núi hoang vu, xa xăm, không vết chân người lại vãng.

Lần thăm nuôi đầu tiên, mẹ tôi và chúng tôi không cầm được nước mắt, nhưng phải cố nén lòng vì sợ con mắt cú vọ của mấy tên cai tù đứng, ngồi gần đó. Vì cha tôi bây giờ chỉ còn là một bộ xương cách trí, tuy còn biết đi, biết nói, biết cười, nhưng vô cùng mệt mỏi, gượng gạo, khó khăn vì : ăn thì ăn khoai mì, bo bo, ếch nhái vô được, làm việc thì cây cuốc suốt ngày có khi cả đêm nữa, mặc thì mặc áo tự may bằng bao cát, học tập thì chửi bới mình, chửi bới người, như bọn côn đồ vô loại:

Thật là:

*Nhìn cảnh vật, nã nê cảnh vật
Nhìn sắc người đã mất sắc người
Cùng là tạo vật đất trời
Nỡ đem cầm thú, đổi đời thế nhân*

Từ cổ chí kim chưa có một chế độ nào lại vô liêm sỉ và ác độc đến nỗi không nuôi được tù mà mình giam cầm, mà đẩy việc nuôi tù cho vợ con người tù:

*Nuôi tù, phó mặc tình thâm
Xác hành, thần loạn giam cầm là ai?*

*Vợ con đã, ê chề đói khổ
Tiền của đâu, mà đổ viếng thăm
Thương chồng, hành xác quanh năm
Nuôi tù đành phải, nghiêng răng kêu trời*

Đầy đọa con người ta thê thảm khôn cùng đến nỗi:

*Thay súc vật, quanh năm cuốc sỏi
Ép dòn sao, đất côi tốt tươi
Đất không phân, giống toi bời
Người không hồn cũng, rã rời xác thân
Đất cũng chịu nhiều lần thối thục
Người sao không xương mục da nheo
Đói đến nỗi:
Nhưng ếch nhái cấp kỳ vô được*

Cùng ễnh ương, chẫu chuộc bọ sâu
Nướng nhanh, nuốt vội thêm sâu
“**Bò**” mà vớ được, điên đầu “**khỉ ngôn**”

Chua xót, đau đớn nhất là khi thấy cha mẹ tôi chỉ nhìn nhau mà không nói được lời nào:

Mặt nhìn mặt, biết bao tưởng nhớ
Tay nắm tay, bỏ ngỡ chiêm bao
Thảm thê, ánh mắt dâng trào
Nghẹn ngào thù hận, dâng cao lòng người.

Cha tôi ôm chú em nhỏ nhất vào lòng nhưng nó đẩy người ra, như xa lạ và lảm bảm nói một mình: “*Ba gì mà chẳng về với con*”.

Cha tôi cười gượng, tôi biết người đau lòng lắm, nhưng cố nói “*Ba sẽ về, sắp về với con đấy con ngoan*”

Và người cầm tay tôi, mắt nhìn thẳng vào mặt tôi **người** nói:

“*Con đã lớn, phải cố gắng thay cha, giúp đỡ mẹ, nuôi nấng các em, phải nhớ là con là con của một sĩ quan của quân Lực Việt nam Cộng hoà, đổ máu chứ không đổ lệ*” Khiến tôi nhớ đến mấy câu thơ:

Con phải nghĩ, sinh linh tổ quốc
Không làm điều, như nhóp tổ tông
Không nghe súi dục “cộng đồng”
Trả thù vốn những, ngày trông đêm dài

Tất cả những câu thơ tôi đọc trong bài này đều trích trong tập thơ “Tình Người Hỏa Ngục” của nhà thơ Dương thanh Phong, người bạn thân của cha mẹ chúng tôi.

Thưa quý vị,

Cái gì thì cũng qua đi, cái gì thì cũng bị chi phối bởi luật vô thường biến đổi của Phật Môn.

Dù cho muôn vạn nẻo đường
Tránh sao cho khỏi **vô thường biệt ly**
Dù cho vật nhỏ li ty
Núi cao biển rộng **khổ vì tử sinh**

Thưa quý vị,

Giờ vĩnh biệt người cha thân thương nhất của chúng tôi đã đến, chúng tôi xin thay mặt mẹ chúng tôi và toàn thể tang quyến xin tỏ lời cảm ơn quý liệt vị đã đến thăm viếng, phúng điếu và tiễn đưa cha chúng tôi đến nơi an nghỉ cuối cùng, chắc chắn trong tang lễ có nhiều điều sơ xuất, kính xin quý liệt vị niệm tình tha thứ cho.

Chúng tôi xin trân trọng cảm ơn quý vị.
Na Mô A Di Đà Phật.

Chú ý: *Bò: công an coi tù của cộng sản, chữ nói lóng của anh em tù binh, vì chúng mặc quần áo vàng.*

Khỉ ngôn: *lời nói thô tục, dạy đời của mấy tên công an coi tù*